

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Historiae Ecclesiasticae Pars ...**

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||  
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||  
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad  
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni  
magni ad trigesimum ...

**Christopherson, John**

**[Köln], 1569**

Quòd Constantinus dum secum eidololatrarum caedes animo reuolueret,  
Christianismum potius amplectebatur. Cap. XXI.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-29861**

rum genera, circa fluuum Rhenum, & oceanum versus occidentem incolentia, quæ audacia & temeritate impulsa seditionem conflassent, penitus repressit: & ex indomitis immanitateque efferatis mansueta effecit & ratione tractabilia. Alia vero, quorum animos adeo insanabiles animaduertebat, ut ad vitam quiete placideque degendam nullo modo viderentur posse traduci, seclusit ab imperio, & tanquam agrestes belluas è patriæ finibus prorsus exturbauit. Itis ratione & consilio ab eo ritè compositis, reliquas orbis partes ante oculos proponens, tandem traiecit ad Britannos oceani littoribus vndeque conclusos. Quos cum vieisset, alias mundi partes, animo complecti cœpit, ut his, qui opis indigerent, subsidio mature veniret.

*Constantini studium de Roma, à Maxentij  
tyrannide liberanda:*

CAP. XX.

**D**einde in vniuersum totius mundi ambitum, tamquam in corpus immensum aciem mentis intendes, & ciuitatem illam, quæ quasi caput mundi est, totius usque Romani imperij moderatrix, tyrannis in seruitutem datam perspiciens, primum eius in libertatem vindicandæ potestatem illis, qui reliquias imperij partes procurabant, ut pote eum honoris gradum antè ipsum adeptis perinisis. Verum ubi nullus eorum illi malo remedium potuit afferre, sed qui periculum facere in animum inducebant, turpem habuere exitum, ipse ne vitam sibi vitalem fore dixit, si ciuitatem omnium dominam & reginam ita ægre affectam & afflictam esse pateretur: & propterea ea parare sedulò studebat, quæ videbantur ad delendam tyrannidem spectare.

*Quod Constantinus dum secum eidololatram cedes  
animo reuelueret, Christianismum  
potius amplectebatur.*

CAP. XXI.

**A**cum accurate, ratione animoq; lustrando compresisset, propter maleficas & fallaces magorum praestigias

G g z stigias

EVSEBII DE VITA

Stigias à tyranno studiose conquisitas, multo firmiorē  
præsidio sibi opus esse, quām quōd res militaris suppe-  
ditare soleret, Deum quæsivit sibi adiutorem: ratus au-  
xiliis quæ ex armis & militum manu petuntur, vix secun-  
das tribuendas: at quæ sunt ex Deo, nec viribus expu-  
gnari, nec vlla frangi violentia posse: Mente igitur di-  
ligenter complexus est, quisnam Deus sibi in subisdium  
esset ascendens. Ac quærenti illi talis subiit cogitatio  
eorum, qui antea Remp. attigissent, plerumque omnes  
suam spem in deos complures coniecisse, eosq; victimis  
& monumentis coluisse: ac primum diuinationum inui-  
tamentis, deinde oraculis, quæ fausta fœliciaque auspi-  
cia ipsis denuntiabant, in fraudem inductos, infœlicem  
reperisse exitum & planè calamitosum, neque quenquam  
deorum vel benignè, illis opem tulisse, vel prohibuisse  
quò minus nefanda internecione cœlitus iuæcta oppri-  
merentur. Solum eius patrem ad contrariam viam, &  
eorum institutis longè dissimilem diuertisse: eorum con-  
demnasse errorem: ipsum solum Deum, omnium rerum  
administratorem, totæ vitæ spatio, obseruantia venera-  
tum esse: cumque conseruatorem & custodem regni, o-  
mnisque boni largitorem comperisse. Ista cum secum  
exquisitè in utramque partem versaret, iudicioque se-  
dulò expenderet, quemadmodum illi deorum multitu-  
dine confisi, in varias clades & exitia incidissent, adeo  
ut nec generis, nec sobolis, nec stirpis, nec nominis, nec  
memoriæ vel vestigium quidem inter homines esset re-  
lictum, & qua ratione Deus patris sui euidentia variaq;  
suae virtutis & potentiae iudicia ei dedisset, atque adeo  
illi, qui iam antea contrà tyrannum prælium iniissent,  
speque in deorum multitudine locata, aciem contra ho-  
stem instruxissent, ad turpem exitum essent perduci, alter enim infecta re, cum ignominia à prælio discessit:  
(alter in ipso medio exercitu trucidatus, tanquam super  
vacanea mortis accessio factus est) ista inquam omnia  
cum mente tanquam in unum collegisset, in diis, qui  
non sunt, colendis, tantam inanitatem conjectari, post-  
que periculum factum cæco errore duci, summæ puta-  
vit esse dementiæ: Deumque, quem pater sancte ado-

gauis-

et auissem, solum obseruandum colendumque statuit.

*Quomodo orante circiter meridiem Constantino, Deus visionem in cælo ostenderit, crucem videlicet de lumine fabricatam, ac præterea inscriptionem cohortantem, in hoc vince.*

## C A P. XXII.

**Q**uocirca huius opem precibus implorauit, hunc orauit, huc obtestatus est, ut tum quinā esset, ipse veller significare, tum rebus, quas apud annum proposuisset, dexteram, velut adiutricem porrigerere. Imperatori igitur ista precanti, obnixeque flagitanti, visio quædam diuina, & in primis admirabilis apparuit: quam si quis forte alius dixisset, non tam facile hominibus potuisse persuaderi: verum cum imperator ipse vicit, nobis ipsis, qui hanc historiam iam literis persequimur, longo tempore post, cum notitia eramus & familiari colloquio ab eo dignati, narraret, & sermonem iureiurando confirmaret, cui dubium esse poterit, quin sit rei ita commemoratae fides omnino adhibenda: præsertim cum tempus postea consequutum, ratum orationi testimonium dederit.

Cum iam sol ad medium cælum ascenderat, die in pomeridianum tempus paulatim inclinante, dixit se crucis signum ex lucis splendore figuratum, in ipso cælo soli imminens manifestò oculis aspexisse, inque eo inscriptionem consignatam, quæ hæc verba completebatur, *In hoc vices*. Admiratio ingens ipsum & totum exercitum, qui eum quopiam iter facientem comitabatur, atque adeo huius prodigijs spectator factus erat, incelsit.

*Quod Christus Constantino per quietem viſus, similem cruci effigiem fabricare, ac in bellis vii iubebat.*

## C A P. XXXIII.

**S**E dubitatione admodum intra se distrahi, quid tandem illud ostentum sibi velle, afferuit. Atque

G g 3 eum